

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Ихтиман, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ПЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Д. Г. Цончев

при участието на секретаря НИКОЛЕТА Г. КУЗЕВА
като разглежда докладваното от Д. Г. Цончев Гражданско дело №
20221840100228 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, депозирана от П. В. Б.,
ЕГН *****, с адрес: гр. К., кв. „З.“ № **, ет. **, ап. ** на основание чл.
432, ал. 1 КЗ във вр. чл. 45 КЗ ответникът „З.К.Л.И“ АД, ЕИК *****, със
седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „*“ **А да бъде осъден да
заплати на ищеца сумата от 15 000 лв. застрахователно обезщетение за
претърпени неимуществени вреди в резултат на пътно транспортно
произшествие, ведно със законна лихва на основание чл. 497, ал. 1, т. 2 КЗ,
считано от 04.02.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

Претендира се присъждане и на направените по делото разноски.

Ищцата твърди, че на 15.10.21г. на АМ „Тракия“ в изпреварваща лента
се е движил лек автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****. В района
на км. *, поради движение с несъобразена с атмосферните условия скорост,
става причина и реализира ПТП, като удря движещия се до него лек
автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****, управляван от Д. Б. Б. с
ЕГН *****, след което се удря в дясна еластична ограда.

От инцидента е пострадала ищцата П. В. Б. с ЕГН *****, която е
пътувала в лекия автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****. Твърди,

че е имала оплаквания от главоболие, световъртеж, болки в областта на шията, кървяща рана. При преглед са установени следните травматични увреди: *Commotio cerebri* - мозъчно сътресение; Навяхване и разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначния стълб. *Distorsio colli*; Изгладена лордоза; *V.L.C reg. frontalis dex* - разкъсно-контузна рана фронтално вдясно на главата.

Твърди, че виновен за настъпилото произшествие е водачът на лекия автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****, който не е съобразил поведението си на пътя и по този начин грубо е нарушил чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Местопроизшествието е посетено от младши автопатрул ГКПД-ГПА-ОДМВР София, който съставил Протокол за ПТП № *****, където са описани обстоятелствата около инцидента. По отношение на водача на „*“, модел „*“ с рег. № ***** е съставен АУАН.

Излага, че по отношение на лек автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № ***** е имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество „З.К.Л.И“ АД, обективизирана в застрахователна полица със срок на действие за периода от 30.08.21г. до 29.08.22 г.

Твърди, че получените от ПТП травми са ѝ причинили болки и страдания, които са със значителен интензитет дори и към момента на подаване на исковата молба. Следва да спазва щадящ режим на покой без натоварване. Изправена е пред невъзможността да посреща със собствени сили обикновени битови потребности, за задоволяване на които получава помощ от своите близки. Изпитва непрестанни силни болки, усилващи се и при най-леко движение като преглъщане, кихане/кашляне, трудно повлияващи се от обезболяващи. Преди настъпване на увреждането е водила активен начин на живот, а последиците от ПТП са довели до промяна в нормалното протичане ежедневието. Възвръщането към обичайните ѝ делнични занимания ѝ коства време, търпение, болки. ПТП се е отразило силно негативно и на емоционалното ѝ състояние- станала е напрегната, тревожна, неспокойна. Изживяла е стрес и душевни страдания, които ще съпътстват целия ѝ жизнен път.

Релевира, че сезирала ответника в качеството на застраховател с писмена претенция с вх. № *****/03.11.2021 г., съобразно изискванията на чл. 380 КЗ, с искане за определяне и изплащане на обезщетение съобразно

представените доказателства. Същият определил обезщетение в размер на 1500 лв., което счита за силно занижено и неотговарящо на фактите и обстоятелствата, съпътстващи процесното ПТП.

Липсата на произнасяне по претенциите от страна на застрахователната компания в предвидения по закон 3-месечен срок (чл. 496 от КЗ) дава основание да бъде сезиран съда с настоящата искова молба.

Въз основа на изложеното претендира ответника, в качеството на застраховател, да заплати сторените от нея неимуществени вреди пряка и непосредствена последица от ПТП, ведно със законната лихва върху сумите.

С отговора на исковата молба ответникът оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва допускане на нарушение на ЗДВП от страна на водача на лек автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****, както и наличие на противоправност, вина в действията на водача, причинно-следствена връзка. Прави възражение за съпричиняване от страна на ищцата поради липса на поставен предпазен колан. Оспорва твърденията, че инцидента е причинил болки и страдания на ищцата, както и размера на претенцията. Претендира присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност на размера на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

След съвкупна преценка на доводите на страните, на събраните по делото доказателства и на разпоредбите на закона, Районен съд – Ихтиман, намира за установено следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правна квалификация чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. чл. 45 ЗЗД и по чл. 497, ал. 1 КЗ.

С разпоредбата на чл. 432, ал. 1 от КЗ е уредено правото на пряк иск в полза на пострадалото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на прекия причинител, като отговорността на застрахователя е функционално обусловена и тъждествена по обем с отговорността на деликвента. За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал.1 от КЗ е необходимо ищецът да докаже, че към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка „Гражданска отговорност“, както и да са налице всички предпоставки на фактически състав по чл. 45 ЗЗД - поведение, противоправност на поведението, вина,

настъпили вреди, причинна връзка между вредите и противоправното, виновно поведение.

Субективният елемент от състава – вината, разбирана като конкретно психично отношение на лицето към собственото му поведение и неговите обществено укорими последици, се презумира, съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

При определяне естеството и характера на страданията, които следва да бъдат възмездени, както и размера на обезщетението за произлезлите от увреждането неимуществени вреди, съдът следва да се ръководи от общите схващания за справедливост – чл. 52 от ЗЗД.

Видно от данните по делото, на 15.10.2021 г. на АМ „Тракия“ В района на км. * в изпреварваща лента се е движил лек автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****, управляван от свид. Й. С. Щ.. Видимостта била намалена поради дъжд, пътната настилка била мокра. Автомобилът се движел със скорост не по-ниска от 110 км./ч. при максимално разрешена скорост за движение 140 км.ч. По време на движение в изпреварващата лента автомобилът минал през дупка, водачът задействал спирачната уредба, колата загубила сцепление и ударила странично, под ъгъл около 26-28 градуса на първоначалния контакт, попътно движещия се до него в дясна лента автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****. Последният бил, управляван от Д. Б. Б. Ищцата П. Б.. пътувала в автомобила на задната дясна седалка с поставен обезопасителен колан и в резултат на инцидента е получила телесни увреждания.

С Наказателно постановление № * от 01.11.2021 г. , издадено от началник група към ОДМВР София, сектор „Пътна полиция“ във връзка с гореописаното деяние, квалифицирано като нарушение на чл. 20, ал. 2, пр. 1 ЗДвП, на основание чл. 179, ал. 2 от ЗДвП е ангажирана административнонаказателната отговорност на свидетеля Й. Щ. в качеството на водач.

Горната фактическа обстановка се установява непротиворечиво от съвкупния анализ на депозираните в настоящото производство показания на свидетеля Й. Щ. – участник в инцидента, протокола за пътно-транспортно произшествие № ***** от 15.10.2021 г., декларации от водачите, участници в ПТП – Й. Щ. и Д. Б., АУАН, подписан без възражение от Й. Щ. и изслушаното и прието по делото заключение на съдебната автотехническа

експертиза. Заключение на експерта е базирано на събраните в хода на производството писмени доказателства. Изводите на вещото лице са аргументирани, липсват логически противоречия. Ето защо следва да бъде кредитирано като обосновано, последователно и компетентно изготвено.

Съдът приема, че вината за инцидента на Й. Щ. е убедително доказана въз основа на посочените по-горе доказателства. В този смисъл ответникът не провежда успешно насрещно доказване за оборване на презумцията по чл. 45, ал. 2 ГПК. Това е така, защото от заключението на СТЕ се установява, че причината за ПТП е загубата на контрол от свид. Щ. на управлението от него лек автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****, като ударът от техническа гледна точка е бил предотвратим при движение с по-ниска скорост, съобразена с намаленото заради мократа настилка сцепление. Експертният извод за причините на ПТП се базира на приобщените по делото писмени доказателства протокола за пътно-транспортно произшествие № ***** от 15.10.2021 г., декларации от водачите, участници в ПТП – Й. Щ. и Д. Б., АУАН, подписан без възражение от Й. Щ.. Щ. е подписал декларацията, протокола за ПТП и АУАН без възражения. Последното действие следва да се цени като извънсъдебно признание от негова страна за посочения в документите механизъм (вж. Решение № 60136 от 24.11.2021 г. на ВКС по т. д. № 1897/2020 г., II т. о., ТК). Доколкото се установява, че сцеплението на пътната настилка и видимостта са били намалени, поради валеж, трафикът е бил интензивен, предвид съобщеното по делото свид. Щ. за тежкотоварен автомобил, както и удара от него в дясна лента автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****, настоящият състав приема, че водачът Щ. е имал задължение, установено в чл. 20, ал. 2, пр. 1 ЗДвП да избере скорост на движение, позволяваща му да спре пред всяко предвидимо препятствие, каквото е намалено сцепление на пътната настилка поради дъжд. Тази скорост при конкретните условия тази скорост е следвало да бъде по-ниска не само от законоустановената (140 км.ч.), но и от избраната от него – най-малко 110 км.ч. Водачът не е изпълнил вмененото задължение и както самият признава, при задействане на спирачната система е загубил контрол върху превозното средство. Видно от СТЕ при избиране на по-ниска скорост, ударът не би настъпил. Това означава, че избраната скорост е била несъобразена, тъй като е лишила водача от възможност за правомерна реакция. В случая дори при кредитиране версията на свид. Щ., че дупка на

пътната настилка е спомогнала за загубата на сцепление, то следва да се посочи, че установените пътни условия – намалена видимост, мокра настилка, наличие на локви, предполагат предвиждане на възникване на подобни препядствия и избиране на по-ниска скорост на движение.

За пълнота, настоящият състав намира за нужно да посочи, че изразява принципно несъгласие с установената съдебна практика по граждански и търговски дела, която не третира влязло в сила наказателно постановление с последиците по чл. 300 ГПК. Както е известно въз основа на критериите, дефинирани по делото *Engel and Others v. Netherland* на ЕСПЧ и след постановяване на осъдителни решения срещу Република България (вж. например делото „Цоньо Цонев срещу България“ /жалба № 2376/2003 г.) с ТР № 3/22.12.2015 г. по ТД № 3/2015 г. на ВКС, задължително за съдилищата, е прието, че влязло в сила наказателно постановление представлява акт, с който е осъществено произнасяне по наказателно обвинение и наличието на такова наказателно постановление, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на дееца, е пречка за ангажиране на наказателната му отговорност за същото деяние. Или казано по друг начин, с оглед даденото задължително тълкуване, дори конкретното деяние да представлява престъпление по смисъла на НК, ако за него деецът е наказан с влязло в сила наказателно постановление с административно наказание в административнонаказателно производство, докато наказателното постановление не бъде отменено, не може да бъде образувано наказателно производство срещу дееца за извършеното престъпление, а образуваното подлежи на прекратяване е на основание чл. 4, § 1 от Протокол № 7 от ЕКЗЧОС, а след изменението на НПК вследствие на цитираното ТР чл. 24, ал. 5 вр. чл. 24, ал. 1, т. 8а НПК. В този смисъл настоящият състав приема, че би следвало даденото тълкуване да обвързва не само наказателния съд, който следва да зачита последиците на наказателното постановление, като приравнени на влязла в сила присъда, но тези последици до отмяна на наказателното постановление – относно това налице ли е деяние, извършено ли е виновно и представлява ли нарушение на определена разпоредба, следва да се зачитат от гражданския съд.

По делото е назначена и изпълнена съдебно-медицинска експертиза, вещите лице по която дават заключение, че претърпяното от ищеца увреждане – лицева травма: разкъсно-контузна рана над дясната вежда в

средната ѝ трета; закрыта черепно-мозъчна травма: мозъчно сътресение; шийна травма: навяхване на шията. Тези травми могат да бъдат следствие на пътния инцидент, съобразно заключението относно установения механизъм. По делото липсват други данни, доказателства или дори твърдения, които да сочат, че установените травматични увреждания са причинени по друг начин, ето защо следва да се приеме наличие не причинна връзка между деянието (ПТП), извършено виновно от свид. Щ. и причинените на ищцата увреждания. Последните, както и инцидента като цяло, като пряк резултат са причинили на пострадалата неимуществени вреди, изразяващи се болки, страдания, стрес и уплаха.

Не е спорно по делото и от представения печатен материал по смисъла на чл. 187 ГПК – разпечатка от интернет страницата на „Гаранционен фонд“, че на 15.10.2021 г. за лекия автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****, управляван от Й. С. Щ., е имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с № *, по който ответникът има качеството на застраховател, а застрахована вещ е процесният лек автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № *****. Това обстоятелство освен, че не е спорно, следва да се приеме за доказано на основание чл. 192, ал. 2 вр. чл. 161 ГПК, тъй като ответникът „З.К.Л.И.“ АД не изпълни задължението си да представи застрахователния договор.

Предвид разпоредба на чл. 477, ал. 1 и 2 КЗ ответникът в качеството на застраховател носи отговорност за причинени във връзка с ползването на застрахованата вещ лек автомобил марка „*“, модел „*“ с рег. № ***** имуществени и неимуществени вреди. Ето защо може да се направи, че към датата на неправомерното увреждане - 15.10.2021 г., договорът представлява валидно и обвързващо за страните съглашение.

От гореизложеното следва да се заключи, че е удовлетворен фактическият състав по реализиране на отговорността на застрахователя – чл. 432, ал. 1 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД, тъй като се касае за настъпило противоправно деяние, вреда, причинна връзка между деянието и вредата, виновно поведение на извършителя.

Искът е доказан по основание.

Относно размера на претенцията, съдът съобрази следното:

Въпреки отговорът на исковата молба, с който предявените искове се

оспорват не само по размер, но и по основание, в първото съдебно заседание по искане на страните е обявено за безспорно и ненуждаещо се за доказване обстоятелство, че ответникът е оценил размера на неимуществените вреди, претърпени от ищцата на 1 500 лв. и същият не е приет. От направеното признание, може да се направи извод, че спорен е размерът на вредите за разликата от 1500 лв. до пълния претендиран размер от 15 000 лв.

От заключението на СМЕ се установява, че по отношение на травмите е приложено хирургично лечение на раната на челото – лепене с биологично лепило, по отношение на мозъчното сътресение е дадена терапия за вкъщи, като е предписано обезболяване с аналгин, а по отношение на шийната травма липсват документални данни за приложено лечение. Раната на челото е заздравяла за 10 до 14 дни, оставила е белег и е била придружена със средни по интензитет болки през периода на възстановяване. Липсват документални данни за продължителността на проявените от ищцата оплаквания от мозъчното сътресение. От показанията на свид. Недков, преценени с оглед възможна заинтересованост по реда на чл. 172 ГПК, се установява, че след деянието ищцата е била 2 или 3 седмици на легло. В тази част показанията на свидетеля не са оборени от други доказателства и следва да бъдат кредитирани. Съгласно критериите, дадени в отговора на 4-ти въпрос на СМЕ може да се направи извод, че тези оплаквания могат да бъдат отнесени към увреждането мозъчно сътресение, като то не е било в лека степен, което следва да отшуми за няколко дни. Навяхването на шията е причинило на ищцата болка, ограничаване в движенията на шията за период от 20-25 дни. Причинените травматични увреждания подлежат на пълно възстановяване, с изключение на причиненият белег, вследствие на раната на челото. Белегът обаче не води до деформиране на лицевите черти, до обезобразяване или загрозяване. Също от показанията на свид. Недков се установява, че вследствие на транспортното произшествие ищцата била стресирана, уплашена, до деня на разпита изпитва притеснения при движение с МПС, имала е нужда от чужда помощ в период от около 1 месец, тъй като трудно е задоволявала ежедневните си потребности.

Преценката, при остойносттаване на неимуществените вреди, е дейност, която по същността си предполага претеглянето на неоченими блага, каквито са човешкото здраве и интегритет, и възможността те да намерят своя

паричен еквивалент. Прилагането на релативния критерий по чл.52 ЗЗД изисква съобразяването на онези конкретни факти, относими към увреждането, които обуславят стойността на засегнатото благо за неговия притежател. В настоящия случай, в горния смисъл, следва да се обективното състояние на пострадалата към момента на настъпване на непозволеното увреждане, посочено по-горе, средният интензитет на болка от телесните увреждания, относително краткия период на пълно физическо възстановяване, необходимо е да се съобрази още интензитетът на отрицателните изживявания, свързани с деянието и следващият се от това стрес и уплаха по време на придвижване с МПС. Преценявайки всичко гореизложено и обществения критерий за справедливост, съдът намира, че адекватно обезщетение за претърпените от ищеца болки и страдания представлява сумата от 4000 лв., до който размер предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен, като бъде отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер.

Отхвърлянето на иска до пълния претендиран размер е обусловено от недоказването на твърденията в исковата молба за изпитвани от ищцата силни болки, трудно повлияващи се от обезболяващи. Причинените телесни увреждания по съществото си представляват лека телесна повреда, не са небратими и в сравнително кратък период ищцата е била напълно възстановена. Макар да е причинен белег, същият е незначителен, като не е резултирал в обезобразяване и загрозяване или видими деформации. Макар неминуемо ищцата е изпитала страх, стрес и последващ уплах от транспортното произшествие, същото не с такава тежест от гледна точка на вредоносните последици, която да дава основание да се счита, че претърпените неимуществените вреди може да бъдат справедливо остойностени чрез по-висок размер на обезщетението.

В настоящия процес е въведено възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, поради движение на пострадалия по пътното платно при произшествието.

По смисъла на нормата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали.

В конкретния случай възражението на ответника за съпричиняване от ищцата, поради непоставяне на предпазен колан, е недоказано. Првдвид

естеството на травматичните увреждания, видно от заключението на СМЕ, следва да се направи категоричен извод, че ищцата е била с поставен предпазен колан.

По иска с правно основание чл. 497, ал. 1, т. 1 КЗ:

За уважаване на акцесорния иск по чл. 497, ал. 1, т. 1 КЗ е необходимо главният иск да бъде основателен, както и ищецът да докаже, че е отправил искане за изплащане на застрахователно обезщетение

Съгласно чл. 497, ал. 1 КЗ застрахователят дължи лихва за забава върху застрахователното обезщетение, считано от по-ранната от двете дати: т. 1 – изтичането на 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 КЗ или т. 2 – изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ /тримесечен от предявяване на претенцията пред застрахователя /, освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3 КЗ, изискващ изрично уведомление от застрахователя. Налице е и константа съдебна практика, обективирана в Решение № 128/04.02.2020 г. по т. д. № 2466/2018 г. на ВКС, ТК, 1, т. о. и Решение № 93/27.11.2020 г. по т. д. № 2013/2019 г. на ВКС, ТК, 1, т. о., по въпроса за началния момент на законната лихва по иска с правно основание чл. 497, ал. 1, т. 1 КЗ.

В конкретния случай ищцата доказва, че е отправила претенция за изплащане на застрахователно обезщетение на 03.11.2021 г. с вх. № *****. По делото, макар страните да не спорят, че ответникът по електронна поща е определил обезщетение в размер на 1500 лв., липсват каквито и да е ангажирани доказателства или наведени твърдения кога същият е отговорил на депозираната претенция. Липсват и доказателства да са изисквани доказателства по смисъла на чл. 497, ал. 1, т. 1 КЗ. Ето защо следва да се приеме, че ответникът е поставен в забава и дължи законна лихва върху главницата от 4000 лв. на основание чл. 497, ал. 1, пр. 1 КЗ, считано от 04.02.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

По разноските:

На първо място, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 в полза на ответника следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. Това е така с оглед фактическата и правна сложност на делото, която не е висока и е типична за конкретния вид дело.

Същото е типова за процесуалните представители на ответника, ето защо няма основание за определяне на по-висок размер.

По делото се доказва, че ищцата е сторила разноси в размер на 2500 лв. (600 лв. държавна такса, 500 лв. депозит за изготвяне на СМЕ, 200 лв. депозит за изготвяне на САТЕ и 1200 лв. адвокатско възнаграждение).

Доказва се също, че ответното дружество е сторило разноси в размер на 805 лв. (500 лв. депозит за изготвяне на САТЕ, 300 лв. депозит за изготвяне на СМЕ и 5 лв. държавна такса за издаване на съдебно удостоверение) към които следва да бъде добавено и определеното юрисконсултско възнаграждение от 150 лв.

Възражението на ответника, досежно прекомерност съобразно фактическата и правна сложност на претендираното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Възнаграждението е договорено в размер много близък до законовия минимум от 1180 лв., установен в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред. бр. 68 от 31.07.2020 г.) /Наредбата/. Съдът счита, че именно посочената редакция е приложима, доколкото наредбата представлява материален закон, определящ размера на минималното възнаграждение. С изменението на Наредбата (ДВ бр. 88 от 4.11.2022 г.) не е предвидено обратно действие, следователно се прилага редакцията ѝ, действала към момента на сключване на договора – 30.03.2022 г. По настоящото дело съобразно материалния интерес от 15 000 лв. и проведените 3 съдебни заседания, с оглед разпоредбите на ал. 2, т. 4 и ал. 9 от чл. 7 от Наредбата (ред. бр. 68 от 31.07.2020 г.) минималният размер на адвокатско възнаграждение е 1180 лв.

Конкретното дело, макар да не се отличава с по-висока фактическа и правна сложност спрямо дела със сходен предмет, не се отличава и с по-ниска такава. Предполага събиране и анализ на различни писмени доказателства от различни институции, подготовка на множество доказателствени искания с исковата молба, сред които и поставяне на различни въпроси към вещи лица с компетентност от различни области на медицината и автотехническите науки. Ето защо не следва размерът на адвокатското възнаграждение да бъде намаляван до законоустановения минимум от 1180 лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата сумата от 666,67 лв. разноси

съразмерно с уважената част от иска.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 700,33 лв. разноски съразмерно отхвърлената част от иска.

Мотивиран от горното, Районен съд – Ихтиман, пети състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „З.К.Л.И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „С.Ш.“ *А ДА ЗАПЛАТИ на П. В. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. К., кв. „З.“ № **, ет. **, ап. ** на основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД сумата от 4000 лв. - застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на пътно транспортно произшествие, настъпило на 15.10.2021 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 04.02.2022 г. до окончателното изплащане на вземането на основание чл. 497, ал. 1, т. 2, пр. 1 КЗ като ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 432, ал. 1 КЗ вр. чл. 45 ЗЗД до пълния претендиран размер от 15 000 лв.

ОСЪЖДА „З. К. Л. И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „С.Ш.“ *А ДА ЗАПЛАТИ на П. В. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. К., кв. „З.“ № **, ет. **, ап. ** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 666,67 лв. разноски в производството съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА П. В. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. К., кв. „З.“ № **, ет. **, ап. ** ДА ЗАПЛАТИ на „З.К. Л. И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „С.Ш.“ **А на основание чл. 78, ал. 8 вр. ал. 3 ГПК сумата от 700,33 лв. разноски в производството съразмерно с отхвърлената част от иска.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Софийския окръжен съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____